

A kazincbarcikai Városi Könyvtár története dióhéjban

A cikk megírásának aktualitását az adja, hogy a 2012. és 2013. év jelentős, mérföldkönek számító változásokat hozott a könyvtár életében.

Egy önkormányzati határozat értelmében a fenntartó, Kazincbarcika Város Önkormányzata 2012. október 1-jétől önállóan működő intézményként működteti a továbbiakban a város könyvtárát. Újabb döntés értelmében pedig a közeljövőben egy felújított épületbe költözhet a könyvtár, amely végre több évtizede húzódo problémára nyújt megoldást.

A könyvtártörténetek megírása előtt számba kell vennünk különböző szempontokat, amelyek alapján rendszerezzük mondanivalónkat, kifejtjük a témát. Jelen írás csak rövid összefoglaló, teljességre való törekvés nélkül, csupán visszatekintés, tisztelgés a kazincbarcikai könyvtár korábbi vezetői és munkatársai előtt.

A kazincbarcikai könyvtári ellátás kezdetei

Magyarországon, a II. világháború befejezése után az újjászervezések elérték a könyvtárakat is. A kazincbarcikai könyvtári kultúra gyökerei is erre az időszakra nyúlnak vissza. Pontos feljegyzés 1955-ből található először: *„Léte és fontossága szorosan összekapcsolódik Kazincbarcika fejlődésével. Mint kis népkönyvtár kezdi meg működését a kazincbarcikai tanácsháza egyik kis termében. Ekkor még csak egy szekrénnyel bírt, a könyvtári munkát pedig társadalmi könyvtárosok látták el. Komoly mérföldkő 1953. áprilisa, amikor a megyei könyvtár mintegy 1000 kötetnyi könyvállománnyal városi könyvtárrá bővítette és a rohamosan épülő Új Város egyik még félkész épületében nyer elhelyezést.”* (Jelentés az 1955. február 23-án a kazincbarcikai Városi Könyvtárban megtartott ellenőrzésről, Miskolc, 1955. március 15.)

A könyvtár Kazincbarcika várossá nyilvánításával egy időben kapta meg városi könyvtári rangját. A települést az 1.006/1954. (I. 28.) sz. minisztertanácsi határozattal emelték városi rangra. A város fejlődésével párhuzamosan fejlődött a könyvtár, ám az állomány növekedését nem követte területnövekedés. A helyhiánnyal való küszködés mind a mai napig végigkíséri a könyvtár történetét. Kultúrházakat a város különböző részein lehetett már találni, amelyek ugyan területileg arányosan fedték le a várost, de a lakossűrűséget figyelmen kívül hagyták építésükkor. A '60-as évek végére *„a népművelés leginkább megszervezett területe a könyvtár, és sajnos a város különböző fenntartású közművelődési könyvtárai is számos problémával küszködnek. Ezek közül a legégetőbb a helyhiány.”* (Landerberger Istvánné szakdolgozata).

A kazincbarcikai könyvtár a magyarországi tanácsi közművelődési könyvtári hálózat kiépülése után, a rendszer működésének korai stádiumában született. Egy új város új intézménye volt. Az akkori könyvtárosok célkitűzése az volt, hogy maradandót hozzanak létre, és lerakják az új típusú könyvtár alapjait, megteremtsék annak működési feltételeit, kiépítsék széles társadalmi bázisát. Mindezt tették egy vadonatúj, épülő és gyorsan fejlődő városban. Az épülő és fejlődő város kiváló helyszínnek mutatkozott a könyvtári célok megvalósításához.

A kezdetben népkönyvtárként működő intézmény 1953 áprilisáig a putnoki járási könyvtár hálózatához tartozott, annak letéti könyvtáraként működött két telephelyen. Az újavárosi részen 1953-ban jött létre a községi könyvtár, amelynek állományát a fent említett két letét alkotta, kb. 2200 kötet.

Az „új” könyvtár egy épülőfélben lévő lakóház egyik lakásában kapott helyet. Néhány költözés történt ebben a korai időszakban, de csak egyik lakásból a másikba. 1954. augusztus 1-jén Eöry Eszter lemondott és Schmidt Ferenc került a helyére, aki megszüntette a könyvtár addigi elszigeteltségét, kiépítette kapcsolatait a város politikai vezetőivel, a helyi tanáccsal, a tömegszervezetekkel. A város vezetése a helyi sajtón keresztül támogatta a könyvtárat: a *Kazincbarcika* című újságban a könyvtár többször felhívással fordult a dolgozókhöz, tájékoztatva őket a könyvtár igénybevételeinek lehetőségeiről.

Az *Irodalmi Újság* hasábjain 1955-ben Ember Mária így írt a kazincbarcikai könyvtárról: „*Itt vagyunk, a híres-nevezetes Kazincbarcika városban, annak egyik legrégebbi: gondolom, kétéves házában, annak is a földszintjén, a könyvtárban. Látogatásunkról nem értesítettük előre a könyvtárost, s ennél fogva, amikor belépünk, e szavakkal fogadott: be akar iratkozni?*”

Az 1955. év komoly változások előszeleit hozta a kazincbarcikai kulturális életnek, kifejezetten a könyvtárnak. Ebben az évben került ide könyvtárvezetőként Papp Attila, akit a korabeli sajtó és a szakma akkori képviselői méltán neveztek „könyvtár-csinálónak”. Papp Attila 1919-ben született Szatmáruvvariban, paraszti családban. A debreceni Fazekas Gimnáziumban érettségizett, ahol Oláh Gábor, majd Kovács Máté voltak az irodalomtanárai. Közös ismerősök hívták fel rá Szőnyi Lászlónak, a miskolci megyei könyvtár akkori igazgatójának figyelmét, aki felkereste őt, és ismertette vele a könyvtáros feladatait. A találkozás eredményeképpen hamarosan meghívták Miskolcra a megyei könyvtárba, ahonnan rövid gyakorlat után 1955 februárjában került Kazincbarcikára. Papp Attila 1981-ig vezette a könyvtárat.

Állományfeltáró tevékenység ebben az időszakban még nem folyt, azonban a távlati feladatok között szerepelt már a helyrajzi, a szak- és a betűrendes katalógus kiépítése. Ahhoz azonban, hogy katalógus épüljön, előbb a könyvek szakozására lett volna szükség, ami az akkori, több mint 3000 darabos állományt és az egyszemélyes „kollektívát” figyelembe véve, rövid időn belül lehetetlen volt. Bár „*a szak-katalógus elkészítéséhez a könyvek szakozása szükséges előbb. Ehhez a munkához a megyei könyvtár kölcsönadja a magyar ETO-t.*” (Jelentés az 1955. február 23-án, kazincbarcikai Városi Könyvtárban megtartott ellenőrzésről).

1955-ben létesült a város két külső kerületében, az Óvárosban és Berentén fiókkönyvtár. (A '90-es évekig jellemző volt a fiókkönyvtárak nyitása és működése, majd ezt követően folyamatosan megszűntek.) 1955. év végére jelentős számszaki növekedés figyelhető meg az állományban, amelynek nagy hányada a régi nép-

könyvtári anyag újraeltárolása során keletkezett. Sajnos, ezeknek a műveknek nagy része már tartalmilag elavult volt. Kiegészítésként 19-féle napi- és hetilap, folyóirat járt, amelyek között nem volt műszaki és technikai jellegű.

1956-ban csoportos leltárkönyvvel egészült ki a könyvtár dokumentációs eszköztára, amelyet 1954-ig visszamenőleg el is készítettek. Egy 1956-os, könyvtárvezető által készített beszámolóból kiderül, hogy az állomány összetétele mind mennyiségileg, mind minőségileg elmaradt a követelményektől. A folyóiratok száma tovább bővült, és a helyi igényeknek, valamint a város iparának megfelelően a könyvtár előfizetett a *Magyar Kémiai Folyóirat* című periodikára, mintegy pótolva a műszaki folyóiratok terén lévő hiányosságot. A propagandamunka ekkorra már kiterjedtnek mondható. Elismerésként a megyei könyvtár 1956. június 28-án itt tartotta az önálló községi könyvtárak munkatársainak értekezletét.

Elkészültek a szak-, a betűrendes katalógus cédulái. A szerkesztési munka azonban nem valósulhatott meg, mert a könyvtár nem rendelkezett katalógusszekrényvel. Az olvasók számára is csak egy házi készítésű, ún. szalagkatalógus volt elérhető, ennek viszont az volt a hátránya, hogy egy adott időpont állományát tükrözte csupán.

1957 novemberében egy háromszobás lakást biztosított a fenntartó könyvtári célra, ahol 1969-ig működött, zárt raktári rendszerben.

1959-re már égető probléma volt a gyermek, ifjúsági és a felnőtt olvasók kölcsönzésének idő- vagy térbeli elkülönítése. A könyvtár fizikai valóságát tekintve, rendkívül rossz körülmények uralkodtak. Nem volt olvasóterem, ennek ellenére körülmekintően szerezték be a komoly tartalmi értékeket képviselő kézikönyveket, bízva a közeli, méltó helyre költözésben. Raktárként csupán egy 4×5 méter alapterületű szoba szolgált, ahol közel 12 000 könyvet kellett elhelyezni. Nem volt lehetőség arra sem, hogy kellő differenciáltsággal foglalkozzon a kölcsönző könyvtáros a gyermek és felnőtt olvasókkal egyaránt, amennyiben azok egy időpontban szerettek volna könyvet kölcsönözni. Mivel térbeli elkülönítés nem jöhetett szóba, ezért fontolóra vették az időbeli elkülönítés megvalósítását. Sajnos, ez sem jöhetett létre, hiszen a napi négy órás kölcsönzési idő nem kecsegtetett semmi jóval. 1959-ben a kölcsönzési időt a megnövekedett forgalom miatt hat órára bővítették. Ez az idő kiegyensúlyozottabbá tette az olvasók szolgálatát, ám késleltető hatással volt a feltáró és egyéb adminisztratív tevékenységre.

Elkészült a gyermek és ifjúsági művek betűrendes cédulakatalógusa is, rajzos választólapokkal. A várva várt katalógusszekrény is megérkezett, így elkezdődött a szerkesztési munka. Ekkor már 72-féle folyóirat járt a könyvtárba.

A '60-as években továbbra is égető probléma volt a könyvek elhelyezésének elégtelen volta, a hely- és a munkaerőhiány. Raktár céljára ugyan kapott a könyvtár egy kisebb helyiséget, de mivel itt kellett elhelyezni – az előrelátó beszerzésnek köszönhetően – kézikönyveket és a már jelentős mennyiségű tékázott folyóiratokat, ezért a probléma még mindig nem oldódott meg. A kölcsönző rész és az olvasóteremként funkcionáló néhány szék és asztal mindössze 33,5 négyzetméteren helyezkedett el. Ebből a tényleges hasznos terület viszont csupán 15 négyzet-

méter volt. Ezen a területen szolgáltak ki átlag 40 000 olvasót évente, napi négy, illetve később napi hat órában.

1960-ban már teljesen elkészült a betűrendes cédulakatalógus, a szakkatalógussal együtt. Ezen a két legfontosabb katalóguson kívül azonban a könyvtár messze meghaladta a kor katalogizálási szokásait. A szerző/cím szerinti katalógus ún. szótárkatalógusként is funkcionált, hasznos segédeszközként mind az olvasószolgálati, mind az állománygyarapítási munkálatokhoz. Az állomány egyes részéről külön katalógusokat készítettek, hogy korszerű, sok szempontú tájékoztatást nyújthasson a könyvtár olvasóinak. Betűrendes színműtári katalógust szerkesztettek, amelynek értékét emelte a gyűjteményes munkák analitikus feltárása. Megszűnt a kézzel írott, füzetes katalógusok használata, s az újak már megfeleltek az akkor korszerű követelményeknek, hiszen már katalógusfiókokban helyezték el a cédulákat.

Az előfizetett napilapokról és folyóiratokról fényképpel illusztrált periodika-katalógust készítettek, feltüntetve a cédulákon, hogy azok mióta jártak a könyvtárba. Betűrendes füzetes katalógust adtak ki az állomány egészéről, két kötetben, amely vállalkozás – kisebb hibái ellenére – az olvasók kedvező fogadtatására talált. Tanácsadó összeállításként „*Így írod – így mondod*” című kiejtési szótárkatalógust is összeállítottak – cédulaformában, a könyvtári állományban található külföldi szerzők nevének és egy-egy nem magyar címnek a helyes kiejtéséről.

1960-ra datálható egy nagyon ötletes, a mai kornak is megfelelő kezdeményezés. „Libresszó-könyvtár” működtetésével próbálkoztak a helyi tejevendéglőben.

Fontos feladatnak tekintette a könyvtár az országos irányelveknek megfelelően a szakirodalmi ellátottság növelését. Az ország könyvtáraiban az általános helyzet: „*az állománygyarapítás vizsgálatának eddigi tapasztalataiból, de magának az állománynak összetételéből is arra lehet következtetni, hogy a vidéki könyvtárak egészen mostanáig nem tekintették fontos feladatnak a szakirodalom gyűjtését.*” (A Könyvtáros, 1961. 4. sz. 194. p.: *Az állami közművelődési könyvtárak soraon levő feladatai.*) Nos, a vidéki könyvtárak viszonylatában ebben a témakörben is meghaladta a kazincbarcikai Városi Könyvtár a többi könyvtárat. A csoportos leltárkönyv alapján 1961-ben már az állomány 40 százaléka (17 776 db) ismeretterjesztő mű volt.

A beiratkozott olvasók számát, illetve a kölcsönzött kötetek számát bizonyítja az alábbi, *Észak-Magyarország* című napilapban megjelent írás: „*Érdekes adatokat kapunk, ha a könyvtár forgalmát vizsgáljuk. Az elmúlt év közepén, június 30-án 2.572 olvasója volt a könyvtárnak, most pedig 3.401 van. A kikölcsönzött kötetek száma egy év alatt 49.224-ről 85.297-re emelkedett.*” (ÉM 1964. július 15.)

A könyvek elhelyezését és a tárolási gondokat dokumentálja továbbá a következő idézet: „*A raktárakban már a földön is kénytelenek tárolni a könyveket. A folyóiratokat, azok egy összegyűjtött részét, bármely fonákul hangzik is az egyik fürdőkádban találtuk meg.*” (ÉM 1964. július 15.) Kísértetiesen hangzik ez az írás 1964-ből, hiszen a könyvtár raktáraiban jelenleg is hasonló állapotok uralkodnak – a fürdőkádat kivéve.

1965-ből találunk utalást azon helytörténeti kutatásokra vonatkozóan, miszerint sikerült bebizonyítani, hogy Egressy Béni ténylegesen a város egyik elődtelepülésén, Sajókazincon született, és nem az addig megjelölt (Sajó) Lászlófalván.

Ebben az évben már 23-féle katalógusról van tudomásunk.

Egy település várossá válásának egyik fontos szempontja a hagyományok feltárása és megőrzése, átörökítése a jövő nemzedék számára. A könyvtár kiemelt feladatának tekintette a város kialakulásával összefüggő dokumentumok felkutatását és archiválását.

A helytörténeti munka a könyvtár történetének korai stádiumában az ország szakmai köreiből nagy elismerést váltott ki, emelve ezzel a könyvtár presztízsét és elismertségét.

A *Művelődésügyi Közlöny* 1975. évi 7. számában jelent meg a „Kiváló könyvtár” cím elnyerésére kiírt pályázat, amely cím birtokosa lehetett könyvtárunk.

A körültekintő és kiterjedt propagandamunkára vall, hogy a bejáró és a városból eljáró dolgozók figyelmének felkeltése érdekében reklám feliratokat helyeztek el a helyi és helyközi járatú munkásbuszokon. Elmés szövegű, rajzos, figyelemfelkeltő plakátokat készítettek. „*Táppénzes idő alatt hasznos szórakozás az olvasás.*” A város parkjaiban lévő lócákra is feliratot ragasztottak: „*Önt is várja a Városi Könyvtár*”.

Új épületben a könyvtár

1969-ben átadták a város új építésű művelődési központját. Régóta dédelgetett álma és vágya valósult meg a könyvtárosoknak és az olvasóknak.

Az ezután következő évek alatt teljesedett ki igazán a könyvtár munkája. Igazi közösségi színtérré vált, a hagyományos könyvtári feladatok ellátása mellett kiteljesedhetett a rendezvényszervezés, a kiállítások rendezése. Minden tekintetben igyekezett a város lakóinak és a beiratkozott olvasók igényeinek kielégítésére. Megszűnt „kölsönkönyvtári” státusa.

1969-ben leomlott a válaszfal könyv és olvasó között. Az új építésű művelődési ház emeletén kapott helyet a felnőtt részleg. Az emeleti elhelyezés nem volt ugyan a legpraktikusabb, de abban az időben ez a probléma elenyészőnek tűnt a pozitív változások mellett. A területi növekedés mellett ekkor valósult meg a szabadpolcos kölcsönzés. Kialakítottak egy folyóirat-olvasó részleget, elkülönítettek egy olvasótermet. A földszinten és az alagsorban két helyiség állt a könyvtár rendelkezésére könyvek és folyóiratok raktározására. A földszinten iroda- és feldolgozó helyiségeket biztosítottak a könyvtár háttérmunkálatainak elvégzésére. A látványos fejlődés minden tekintetben pozitív hatást gyakorolt a könyvtári életre Kazincbarcikán. A lakosság érdeklődött az újdonságként ható szabadpolcos kölcsönzés iránt. Megnövekedett a beiratkozottak száma, és ezzel egyenes arányban nőtt a kölcsönzött kötetek mennyisége is. A korábbi kölcsönzési és könyvtár-látogatási gyakorlat megváltozott és megújult, ami nemcsak az olvasók körében hatott újdonságként, hanem a könyvtárosok között is. Az olvasó ez ideig kénytelen volt megbízni a könyvtáros szakértelmében, illetve ajánlásában. A szabadpolcokon történő elhelyezéssel a könyvtárosok mintegy bevonták az olvasókat a tájékoztatásba. Lehetővé vált a szabad válogatás, kutatás. Meg kellett azonban tanítani a használókat arra, hogyan keressenek a könyvek között. Az akkori magyarországi gyakorlat alapján természetesen az ismeretterjesztő műveket szakok (ETO), a szépirodalmi műveket pedig a szerzők betűrendje szerint rakták a polcokra. A szabadpolcos rendszer a használóban azt a látszatot keltette, mintha saját könyvtárában keresne.

Az 1971. év újabb változást hozott a városi könyvtár életébe, amely a gyermekrészleget érintette pozitívan. 1971. május 30-án a Jubileumi Úttörőnap keretében Takács István, a kazincbarcikai Városi Tanács elnöke átadta az épület emeleti részét Papp Attila könyvtárvezetőnek. Az új gyermekrészleg neve Városi Könyvtár Gyermek Klubkönyvtára lett. Valószínűleg emiatt alakult ki az a téves képzet, miszerint sokan úgy tekintettek a gyermekkönyvtárra, mint önálló intézményre. Az új épület és a területnövekedés, a különböző funkciók betöltésére alkalmas nagy terek és helyiségek azonban rendkívül pozitív hatást gyakoroltak a gyermekek könyvtári ellátására, az olvasóvá nevelésre.

Viszont ettől az időszaktól kezdve folyamatos a felnőtt könyvtár helyhiánya. Mind a mai napig a könyvtárosok leleményességét dicséri, hogy különböző praktikákkal, átcsoportosításokkal igyekeznek helyet nyerni az újabb és újabb dokumentumoknak, főként a könyveknek. Az új évezredig jelentős volt a meglévő anyaghoz való ragaszkodás, alacsony a körültekintő selejtezés aránya.

1981-ben az egy épületben működő Városi Könyvtárat és a Művelődési Központot szervezetenként összevonták, megszűnt az Városi Könyvtár intézményi önállósága, a neve Egressy Béni Művelődési Központ és Könyvtár lett. A könyvtár vezetését Landerberger Istvánné vette át, aki 2003-ig volt az intézmény szakmai igazgatóhelyettes-könyvtárvezetője.

A '80-as évek második felében már érezhető volt a változás a könyvtárban is. Megnőtt az érdeklődés az újonnan megjelenő független időszaki kiadványok és a közelmúlt történelmét dokumentáló kiadványok iránt. A gazdasági kényszer hatására és a könyvek árának radikális emelkedése miatt megnőtt az igény a könyvtár használatára.

Kedvező történetés ebben az évben, hogy a könyvtár szert tett egy IBM IT 386-os számítógépre – mintegy lerakva a könyvtár automatizálásának alapjait.

A '90-es évek sok változást hoztak a könyvtár életében. Magyarországon kezdett kialakulni és megerősödni a civil szervezetek rendszere. Landenberger Istvánné könyvtárvezető hamar felismerte, hogy a könyvtár működése és szolgáltatási színvonalának megőrzése az alacsony költségvetés miatt veszélybe kerülhet, ezért egy alapítvány létrehozásának gondolata foglalkoztatta. Az ötlet kedvező fogadtatásra talált, és 1996-ban Kazincbarcika Város Önkormányzata létrehozta a Kazincbarcikai Könyvtárpártoló Közalapítványt.

A személyi jövedelemadó egy százalékos felajánlásaiból komoly bevétel származik évről évre. Több sikeres pályázaton vett részt, amelynek támogatásából számítástechnikai berendezésekkel, újonnan megjelenő információhordozókkal bővítette a könyvtár technikai felszereltségét és állományát. Nagymértékben hozzájárult a könyvtár munkafolyamatainak automatizálásához: számítógépeket vásárolt, vonalkód-olvasókat és vonalkódokat biztosított.

A technikai eszközpark bővítése 1994-ben kezdődött. 1995-től dokumentált a könyvtár pályázatokon való részvétele. 1998-ban a Soros Alapítvány támogatásával öt darab korszerű számítógép került a könyvtárba, ezek segítségével az érdeklődők ingyen vehették igénybe az internet adta lehetőségeket.

A könyvtári munkafolyamatok automatizálásának kezdete szintén 1998-ra tehető. Sok más könyvtárhoz hasonlóan, az Infoker Kiszövetkezet fejlesztésének köszönhetően, olcsón hozzájuthattak a TextLib Integrált Könyvtári Rendszerhez, éves előfizetési díj megfizetésével, amit ún. szoftvertámogatásnak hívtak. Elkezdődött a dokumentumok, elsősorban a könyvek számítógépes katalogizálása. A pontos leírásokhoz való ragaszkodás és a tulajdonképpeni egyszemélyes feldolgozás jelentősen megnövelte az ezzel töltött időt. A kollektívának és a könyvtár használói bázisának ekkoriban nem volt igazán lehetősége megtapasztalni a gépesítés előnyeit. Ez a helyzet 2003-ban megváltozott, amikor is a hangsúly a minél előbb történő számítógépes kölcsönzés bevezetésére került. A folyamat felgyorsításának köszönhetően 2003 szeptemberétől elkezdődött a számítógépes kölcsönzés és az ezzel együtt járó egyéb munkafolyamatok automatizálása. A következő években felgyorsult a könyvtár élete. Megnövekedett a közösségi programok száma, mind a gyermek és mind a felnőtt használók részére különféle események kerültek megrendezésre. 2003-tól folyamatosan csatlakozott a könyvtár az országos rendezvénysorozatokhoz, mint az Őszi Könyvtári Napok vagy az Internet Fiesta. 2007-től több éven keresztül az Internet Fiesta szervezőbizottsága elismerésben részesítette a könyvtárat.

A 2000-es évekkel a könyvtárakban végbemenő paradigmaváltás jelentősen befolyásolta a könyvtár és használóinak életét. Új feladatok kaptak hangsúlyt a meglévők mellett; tudomásul kellett venni, hogy napjainkra a könyvtár már nem élhet csak abból, hogy könyveket bocsát a használók rendelkezésére. Kiépült a környező településeket ellátó Könyvtárellátási Szolgáltató Rendszer, amelynek keretében 2007. évtől a Kazincbarcikai Kistérség harminc kistelepülésének könyvtári ellátását koordinálja a könyvtár, ma már a miskolci megyei könyvtárral karöltve. Az eltelt hat év alatt a kistelepüléseket igyekeztek felzárkóztatni a korszerű könyvtári ellátás színvonalára. Időközben elérhetővé vált az interneten az online katalógus, amelynek egyik hozzáadéka a könyvtárközi kölcsönzésbe történő bekapcsolódás. A könyvtár pályázati tevékenysége gyakorlatilag 100 százalékosnak mondható; az Európai Unió pályázati lehetőségeit kihasználva komoly kiegészítésekre tehet szert. A város oktatási intézményeivel a jó kapcsolat ápolása hagyományként van jelen, kiegészítve a környező települések iskoláival és óvodáival.

Időközben a könyvtár életében zajló átszervezések folytatódtak. 2008. február 1-jétől 2012. szeptember 30-áig egy újabb ún. összevonás következett, ennek alapján a város Sport Központját csatolták az Egressy Béni Művelődési Központ és Könyvtárhoz, az újabb név Egressy Béni Könyvtár, Kulturális és Sport Központ lett. Majd 2012. október 1-jétől Kazincbarcika városi könyvtára visszakapta szervezeti önállóságát, a korábbi intézmények jogutójaként, Egressy Béni Városi Könyvtárként működik tovább.

Hamarosan megoldódni látszik a könyvtár életét folyamatosan végigkísérő legégetőbb probléma, miszerint a város egy régi iskola épületének teljes körű felújításával oldja meg az elhelyezést. Az épület földszinti részét birtokba véve a könyvtár ismét új kihívások elé nézhet.

A feladat komoly, a lehetőséget okosan kell majd kihasználni, annak érdekében, hogy Kazincbarcika könyvtári ellátása ismét megújuljon és a használók elégedettségére találjon. Jól kell teljesítenünk, bebizonyítva, hogy méltóak vagyunk elődeinkhez.

FELHASZNÁLT IRODALOM

Landenberger Istvánné: A kazincbarcikai Városi Könyvtár története. Szakdolgozat, Budapest, 1968.

Fenyvesi Miléna: A közművelődési könyvtárak gépesítésének helyzete Magyarországon. Szakdolgozat, Nyíregyháza, 2002.

Stoytcheva Éva: A kazincbarcikai városi könyvtár helyismereti tevékenységének története a kezdetektől napjainkig. Szakdolgozat, Eger, 2002.

Az állami közművelődési könyvtárak soron levő feladatai. = A Könyvtáros, 1961. 4. sz. 193–197. p.

Benedek: Könyvtár három kis lakásban. = Észak-Magyarország, 1964. július 15.

Jelentés az 1955. február 23-án, kazincbarcikai Városi Könyvtárban megtartott ellenőrzésről.

Molekné Kőrösi Beatrix



A Füzéki István Emlékérem
2013. évi díjazottja

**Balázs Sándorné Veredy
Katalin,**

az Országgyűlési Könyvtár nyugalmazott
főigazgatója.

Az Országos Széchényi Könyvtárban, Füzéki István emléktáblája előtt november 4-én megtartott ünnepségen Biczák Péter, a Füzéki Emlékérmet odaítélő kuratórium elnöke ismertette a grémium döntését, miszerint az éppen tízéves emlékérmét az Országgyűlési Könyvtár nyugalmazott főigazgatójának ítelték.

A díjazottat Haraszi Pálné laudálta, aki a kitüntetett részletes pályarajzából kiemelte a díjazott könyvtárfejlesztő és bibliográfiai munkásságának több évtizedes eredményeit és máig ható jelentőségét.

**A jelenleg kórházban ápoltt díjazottnak gyógyulást kívánva
szívből gratulálunk!!**